

Sigtet her er jo at invitere den private sektor ind i en ædel kappestrid for at få løst opgaven i det her samfund bedst og billigst med fuld respekt for det kommunale selvstyre.

For det er kommunen selv, der suverænt beslutter, i hvilket omfang og med hvilken grad af temperament man har lyst til at gå ind i privat opgaveløsning eller ej, blot kan man altså ikke bare sige, at det her vil vi overhovedet ikke høre tale om. På trods af at der kommer entreprenører og siger, at de kan gøre det her bedre, de kan gøre det her billigere, lukker vi øjnene, holder os for ørerne, lukker munden, vi kommunikerer ikke med dem. Det kan man ikke gøre.

Men det er suverænt kommunen selv, der efter en sagsbehandling, som borgerne også får indsigt i, tager stilling til, om man vil acceptere tilbuddene eller ej.

Dermed er det, der er blevet sagt flere steder fra, om, at det her skulle bidrage til at øge ulykkesrisikoen blandt det offentlige personale, helt forkert. Tværtimod. For det, der jo også indgår i forslaget her i den første del omkring servicestrategier, er jo, at kommunen forpligter sig til at formulere et sæt spilleregler for, hvordan man vil håndtere arbejdet med udbud i det omfang, man anvender udbud.

Jeg tror, de fleste vil være enige med mig i, at når der fra tid til anden har været historiske eksempler på, at udbudsforretninger, udliciteringer, er gået helt galt, er en af de hyppigst tilbagevendende forklaringer på det jo netop det forhold, at man rent processuelt ikke har været professionel nok, at man har glemt at involvere sit personale, eller at man har glemt at gøre sig nogle bevidste tanker om, hvordan man skal lave kvalitetsvurdering, både på den objektive målbare kvalitet og den subjektive følte kvalitet.

Det er jo præcis det, forslaget her tager hånd om, at hver enkelt dansk kommunalbestyrelse bliver forpligtet til at formulere et sæt spilleregler.

Det er ikke et indgreb i det kommunale selvstyre, for det er fortsat den enkelte kommunalbestyrelse selv, der suverænt bestemmer, om man så vil spille det spil, som spillereglerne lægger op til, hvor hyppigt man vil gøre det, hvor ofte man vil gøre det. Så jeg anerkender ikke, at det her skulle være et indgreb i det kommunale selvstyre, tværtimod, det er et bidrag til at vitalisere det kommunale selvstyre.

Så kan man selvfølgelig godt, som fru Marianne Jelved gjorde det, gøre sig munter over nogle formuleringer, og det lytter jeg til og tager

ved lære af. Jeg føler mig da sådan set også rimelig tryk ved, at ordet udvikling havde været lige så godt som ordet nyudvikling. Vi skal jo alle sammen lære, og det danske sprog har mange facetter.

Det interessante her er jo ikke en insinuering af, at kommunerne ikke skulle løse deres opgaver godt nok, det er slet ikke sigtet overhovedet, men en understregning af, at vi i de tider, vi lever i, skal respektere den velfærds-klemme, vi befinder os i, mellem et skattetryk, som er rimelig højt, på den ene side, og – som fru Marianne Jelved jo også var inde på – borgernes forventninger på den anden side.

Hvis vi skal lukke det gab, betyder det en kollektiv forpligtelse for alle aktører i samfundsdebatten på alle niveauer, stat, amt, kommune, til at være systematisk i vores adfærd, vågne op hver dag med en vision, der hedder, at vi i dag skal gøre endnu bedre, hvad vi gjorde godt i går.

Det er ikke det samme som at rynke på næsen ad den måde, kommunerne løser opgaverne på i dag. Tværtimod. Det er sådan set en cadeau til det lokale selvstyre at tro på, at hvis man giver kommunerne de rigtige værktøjer, så kan kommunerne også løse de her opgaver.

Når jeg siger det, er det også for at understrege, at forslaget her jo ikke står alene. Fru Marianne Jelved var også inde på det. Der er jo en lang række andre initiativer målrettet mod kommunerne, f.eks. omkring bedre regnskabspraksis, så den bliver mere retvisende, frihedsbrevet, hvor jeg er glad for at kunne konstatere i dagspressen i dag, at KL allerede har indsamlet mere end 500 forslag til regelforenklinger. Det skal jo gå hånd i hånd med forslaget her.

Kl. 19.05

Jeg har svaret på, hvad de rigtige løsninger er, det er dem, man lokalt finder rigtige.

Jeg vil gerne her afslutningsvis give tilsagn om at indgå i en positiv proces med Folketingets Kommunaludvalg, det siger jo sig selv. Jeg er glad for de positive tilsagn, der er kommet fra regeringspartierne, det er jo ikke overraskende, men også fra Dansk Folkeparti, og jeg vil gerne her kvittere for det.

Jeg forstår, at Dansk Folkeparti gerne vil ind og se nærmere på, om der er elementer i det her lovforslag, der kan blødes op, sådan at forpligtelserne fremstår en lille smule blødere i forhold til kommunerne, og det er jeg åben over for. Jeg er også åben over for at diskutere, om vi med den tærskelværdi på 250.000 kr., vi her har lagt op til, har ramt det rigtige niveau. Det kan selv-